

**PUHE AMMATTILIITTOJEN III YLEISVENÄLÄISESSÄ
EDUSTAJAKOKOUKSESSA ¹⁰⁸
HUHTIKUUN 7 p:nä 1920**

(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoituksiksi.) Toverit, sallikaa minun ennen kaikkea tervehtiä Kolmatta yleisvenäläistä edustajakokousta Kansankomissaarien Neuvoston nimessä. (Suosionosoituksia.) Toverit, Neuvostovalta elää parhaillaan erikoisen merkittävää aikaa, joka asettaa monessa suhteessa ratkaistavaksemme varsin monimutkaisia ja erittäin mielenkiintoisia murroskauden tehtäviä. Juuri tämän ajankohdan erikoisuus asettaa myös ammattiliitoille erikoisia tehtäviä ja erikoisen vastuun sosialismin rakentamisessa.

Tämän takia haluaisinkin nyt puhua enemmän muusta kuin äskettäin päättyneen puoluekokouksen eri päätöksistä (niistä teille tullaan tekemään seikkaperäisempi selostus). Haluaisin pysähtyä tarkastelemaan niitä neuvostomaan poliittisissa oloissa tapahtuneita muutoksia, jotka kytkevät sosialistisen rakennustyön tehtävät ja ammattiliittojen toiminnan toisiinsa. Nykyisen ajankohdan peruserikoisuutena on siirtyminen sotilaallisista tehtävistä, jotka ovat tähän asti vaatineet kokonaan Neuvostovallan huomion ja voimat, rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön tehtäviin. Ennen kaikkea on huomautettava, että tässä suhteessa Neuvostovalta ja Neuvostotasavalta eivät ole joutuneet ensimmäisen kerran tällaiseen ajankohtaan. Tähän asiaan me käymme käsiksi jo toisen kerran, historia asettaa toisen kerran proletariaatin diktatuurin kaudella etualalle rauhanomaisen rakennustyön tehtävät.

Ensimmäisen kerran se tapahtui vuoden 1918 alussa, jolloin Saksan imperialistiset saalistajat pakottivat meidät

Brestin rauhaan Saksan imperialismiin ryhdyttyä lyhyt-aikaiseen, mutta iskuteholtaan erittäin voimakkaaseen hyökkäykseen oloissa, jolloin vanha kapitalistinen armeija oli täydellisessä hajoamistilassa eikä meillä ollut omaa armeijaa emmekä kyenneet sitä lyhyessä ajassa luomaan. Näytti siltä, että sotilaalliset tehtävät olivat Neuvostoval-lan reaalisen voiman heikkouden takia siirtyneet takalalle. Näytti siltä, että me voimme siirtyä rauhanomaisen rakennustyön tehtäviin. Jouduin silloinkin, lähes 2 vuotta sitten, huhtikuun 29 p:nä 1918 tekemään selostuksen Yleis-venäläisessä TpkK:ssa; KK hyväksyi selostukseni johdosta useita teesejä, jotka on julkaistu. Muistutan teille niistä, sillä teeseissä lueteltiin jo silloin useita työkuria y.m.s. koskevia kysymyksiä, joita on tämän edustajakokouksen työjärjestyksessä. Silloinen ajankohta muistuttaa nykyistä ajankohtaa. Vakuutan, että nytkin huomiomme on keskit-tynyt samoihin kiistoihin ja erimielisyyksiin, joita amma-tillisessa liikkeessä käytiin kaksi vuotta sitten. On kerras-saan väärin sanoa, että VKP:n IX edustajakokouksen päätökset ovat tulos nykyisistä kiistoista. Sellainen väite on omiaan antamaan väärän kuvan tapahtumain todelli-sesta kulusta. Ja senpä vuoksi, jotta voitaisiin ymmärtää oikein kysymyksen olemus ja tehdä oikea päätös, on hyö-dyllistä tehdä vertailuja ja ajatella sitä, minkälainen oli tilanne vuoden 1918 alussa ja minkälainen se on nyt.

Kun sota Saksan imperialisteja vastaan keskeytyi het-keksi, asettuivat etutilalle rauhanomaisen rakennustyön tehtävät. Näytti siltä, että rauhanomaisen rakennustyön kausi muodostuu meillä kenties pitkäksikin. Kansalaissota ei ollut vielä alkanut. Krasnov oli vasta ilmaantunut Donille saaden apua saksalaisilta. Uralilla ja pohjoisessa ei ollut vielä mitään levottomuuksia. Neuvostotasavallan hallussa oli suunnaton alue, vaikkei otettaisikaan lukuun aluetta, jonka se menetti Brestin rauhassa. Tilanne oli sel-lainen, että voitiin olettaa rauhanomaisen työn kauden jatkuvan pitkän aikaa. Ja tässä tilanteessa ensimmäisenä tehtävänä, jonka Kommunistinen puolue asetti päiväjär-jestykseen ja jota korostettiin useissa päätöslauselmissa, varsinkin vuoden 1918 huhtikuun 29 päivän päätöslausel-massa, oli laajan propagandan harjoittaminen ja työkurin noudattamisen tiukka vaatiminen.

Diktatorinen valta ja yksilöllinen johtovalta eivät ole ristiriidassa sosialistisen demokratismien kanssa. Tämä on nyt muistettava pitämämme puoluekokouksen hyväksymien päätösten ymmärtämiseksi. Tämä ei suinkaan ole vastaus vasta nyt herätettyihin kysymyksiin, vaan se johtuu nykykauden olosuhteista. Ja se, joka epäilee tätä, ottakoon vertailukohteeksi kaksi vuotta sitten vallinneen tilanteen ja käsittäköön, että nykyisenä ajankohtana huomion kohteena ovat työkuri ja työarmeijoita koskevat kysymykset, kun sen sijaan kaksi vuotta sitten työarmeijoista ei ollut edes puhuttakaan. Vain vertailemalla nykyistä ja silloista kysymyksen asettelua voimme tulla oikeaan johtopäätökseen, jättää syrjään pikkuseikat ja erottaa yleisen ja tärkeimmän. Kommunistien puolueen ja Neuvostovallan koko huomio on keskittynyt rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön kysymykseen, diktatuuria ja yksilöllistä johtovaltaa koskeviin kysymyksiin. Näiden kysymysten tällaiseen ratkaisuun eivät meitä johda yksinomaan kaksi vuotta jatkuneessa kovassa kansalaissodassa saadut kokemukset.

Asettaessamme nämä kysymykset ensimmäisen kerran vuonna 1918, meillä ei ollut mitään kansalaissotaa eikä mistään kokemuksesta voinut olla puhuttakaan.

Näin ollen ei ainoastaan Punaisen Armeijan ja voittosan kansalaissodan antama kokemus, vaan jokin syvempi syy, joka on yhteydessä yleensä työväenluokan diktatuuriin tehtäviin, pakotti meidät nyt kuten 2 vuotta sitten keskittämään koko huomiomme työkuriin, joka on sosialismin taloudellisen rakennustyön keskeisin kysymys, proletariaatin diktatuuri-käsitteemme perusta. Kapitalismin tultua kukistetuksi vallankumouksemme jokainen päivä vieroittaa meitä perinpohjaisesti siitä käsityksestä, josta entiset, läpeensä pikkuporvarilliset internationalistit pitivät melua luullen, että porvarillisen parlamentarismien demokraattisissa laitoksissa tehty enemmistöpäätös — maan, tuotantovälineiden ja pääoman yksityisomistuksen säilyessä — voi olla kysymyksen ratkaisuna, kun tosiasiaissa ainoana ratkaisuna on vain ankara luokkataistelu. Proletariaatin diktatuuriin merkitys ja sen todelliset käytännölliset edellytykset selvisivät meille sitä mukaa kuin otettuamme vallan ryhdyimme toteuttamaan tätä diktatuuria käytännössä; me huomasimme, ettei luokkataistelu lakannut siihen, ettei kapitalistien ja tilanherrojen voittaminen hävittänyt näitä

luokkia, se ainoastaan löi ne hajalle, mutta ei hävittänyt lopullisesti. Riittää kun viittaamme pääoman kansainväliseen yhteyteen, joka on pitempiaikaista ja lujempaa kuin nykyinen työväenluokan yhteys.

Kansainvälisessä mitassa otettuna pääoma on nytkin Neuvostovaltaa ja neuvostojärjestelmää voimakkaampi paitsi sotilaallisessa myös taloudellisessa suhteessa. Tätä perusteeksi on pidettävä lähtökohtana eikä sitä saa koskaan unohtaa. Pääomanvastainen taistelu muuttuu muodoltaan, se vuoroin saa avoimen kansainvälisen luonteen, vuoroin taas keskittyy yhteen maahan. Sen muodot muuttuvat. Olkoon kysymyksessä sotilaallinen, taloudellinen tila tai jokin muu yhteiskuntaelämän puoli, taistelu kuitenkin jatkuu, ja vallankumouksemme osoittaa luokkataistelun peruslain pitävän paikkansa. Mitä tiiviimmin proletariaatti liittyy yhteen kukistaessaan porvariluokkia, sitä enemmän se oppii. Vallankumous kehittyy itse taistelun kulussa. Taistelu ei lakkaa kapitalistien kukistamisenkaan jälkeen. Yhdessä maassa suoritetulla kukistamisella tulee olemaan käytännöllistä merkitystä koko maailman mitassa vasta sitten, kun se on varmistettu. Pitiväthän kapitalistit Lokakuun kumouksen alussa vallankumoustamme hassutuksena: vähänkö sitä muka syrjäseuduilla sattuu kummallista.

Ennen kuin proletariaatin diktatuurilla saattoi olla yleismaailmallista merkitystä, se täytyi käytännöllisesti vakiinnuttaa jossain maassa. Vasta sen tapahduttua kapitalistit — ei ainoastaan Venäjän kapitalistit, jotka heti syöksivät hakemaan apua toisilta kapitalisteilta, vaan myös kaikkien maiden maiden kapitalistit — vakuuttuivat, että tähän kysymykseen suhtautuminen omaa kansainvälisen merkityksen. Vasta sitten kapitalistien vastarinta saavutti kansainvälisessä mitassa sen voiman, mikä sillä olikin. Vasta sitten Venäjällä puhkesi kansalaissota, ja kaikki voittajamaat ryhtyivät yhdessä auttamaan Venäjän kapitalisteja ja tilanherroja tässä kansalaissodassa.

Venäjällä luokkataistelu oli täysin muotoutunutta jo vuoteen 1900 mennessä, kun taas sosialistisen vallankumouksen voitto saavutettiin v. 1917. Paitsi sitä, että kukistetun luokan vastarinta yltyi tämän luokan tultua kukistetuksi, se sai uutta voimaa proletariaatin ja talonpoikaiston välisistä suhteista. Tämän tietävät kaikki, jotka ovat

tutkineet edes jonkin verran marxilaisuutta, jotka ovat pitäneet sosialismin perustana, sen ainoana tieteellisenä perustana kansainvälistä työväenliikettä. Kaikki tietävät, että marxilaisuus on luokkien hävittämisen teoreettinen perusta. Mitä se merkitsee? Sosialismin voittoon ei riitä kapitalistien kukistaminen, vaan se vaatii myös proletariaatin ja talonpoikaiston välisen eroavuuden hävittämistä. Talonpoikaiston asema on sellainen, että toisaalta se on työtätekevien luokka, jota tilanherrat ja kapitalistit ovat sortaneet kymmeniä ja satoja vuosia, ja joka sen vuoksi tulee kauan aikaa muistamaan, että vain työläiset vapauttivat sen sornonalaisuudesta. Tästä voidaan väitellä vuosikymmeniä, tästä kysymyksestä on kirjoitettu kokonaisia paperiröykkiöitä ja tämän kysymyksen pohjalla on muodostunut useita ryhmäkuntia, mutta nyt me huomaamme, että elämän tosiasiat ovat vähentäneet näiden erimielisyyksien merkitystä. Työtätekevinä talonpojat eivät unohda pitkään aikaan, että vain työläiset vapauttivat heidät tilanherrain vallan alta ja niinhän asia todellisuudessa onkin. Tämä on kiistatonta, mutta tavaratalouden vallitessa talonpojat jäävät edelleenkin omistajiksi. Kaikkalainen viljan myynti vapailla markkinoilla, hamstraus ja keinottelu on tavaratalouden ja siis myös kapitalismin palauttamista. Kukistamalla kapitalistit vapautimme samalla myös talonpoikaiston, luokan, joka vanhalla Venäjällä muodosti epäilemättä väestöenemmistön. Omassa tuotannossaan talonpoikaisto on edelleenkin omistaja, ja porvariston kukistamisen jälkeen se on synnyttänyt ja synnyttää uusia kapitalistisia suhteita. Tällaisia ovat taloudellisen asemamme peruspiirteet. Juuri tästä saavatkin alkunsa ne järjettömät puheet, joita me kuulemme asiaintilaa ymmärtämättömiltä henkilöiltä. Puheet tasa-arvoisuudesta, vapaudesta ja demokratiasta ovat nykytilanteessa pötyä. Me käymme luokkataistelua ja päämääränämme on luokkien hävittäminen. Sosialismi jää toteuttamatta niin kauan kuin on työläisiä ja talonpoikia. Käytännössä käydään leppymätöntä taistelua joka askeleella. On harkittava, miten ja minkälaisissa oloissa proletariaatti, jolla on käytettävissään sellainen tehokas pakotuskeino kuin valtiovalta, voi saada talonpojan puolelleen työntekijänä ja voittaa tai neutralisoida hänet, tehdä hänet vaarattomaksi vastaanhangoittelevana omistajana.

Tässä suhteessa luokkataistelu jatkuu, ja proletariaatin diktatuurin merkitys tulee esiin uudessa valossa. Proletariaatin diktatuuri ei ole enää yksinomaan eikä niinkään paljon valtiovaltakoneiston pakotuskeinojen käyttämistä riistäjien vastarinnan tukahduttamiseen. Tietysti oikeassa ollaan, kun sanotaan, että tälläkin perustalla toimien me olemme tehneet paljon, mutta meillä on lisäksi toinenkin menetelmä, se, että proletariaatti esittää työnteon, elämäkokemusten, kapitalistisen tehtaan kurin kouliman organisaattorin osaa. Meidän pitää osata järjestää talous uudelle, kehittyneemmälle perustalle käyttämällä hyväksi kaikkia kapitalismin saavutuksia ja ottaen ne huomioon. Muussa tapauksessa emme kykene rakentamaan mitään sosialismia enempää kuin kommunismiakaan. Tämä tehtävä on paljon vaikeampi kuin sotilaallinen tehtävä. Sotilaallisen tehtävän ratkaiseminen on meille monessa suhteessa helpompaa. Se voidaan ratkaista suuremmalla tarmolla, itseuhrautuvaisuudella. Talonpoikaiston oli helpompi ja sille oli ymmärrettävämpää lähteä ikuista vihollistaan — tilanherraa vastaan. Talonpojan ei tarvinnut käsittää, mitä yhteyttä on työläisten vallalla ja sillä, että vapaakauppa pitäisi poistaa. Venäjän valkokaartilaiset, tilanherrat ja kapitalistit kaikkine menshevikkiapureineen oli helppo voittaa, mutta kyseisen voiton saavuttaminen tulee meille sekä ajan että voimien suhteen kalliimmaksi.

Taloudellisten tehtävien alalla voittoa ei voida saavuttaa samalla tavalla kuin sotilasalalla. Vapaakauppaa ei voida poistaa innostuksella eikä itseuhrautuvaisuudella. Siihen vaaditaan jatkuvaa toimintaa, etenemistä tuuma tuumalta, proletariaatin järjestyskykyä, tällä alalla voidaan voittaa vain siinä tapauksessa, että proletariaatti käyttää diktatuuriaan kaikkien työtätekevien ja muun muassa ei-proletaaristen työtätekevien joukkojen jättiläismäisenä järjestyneenä, järjestävänä ja moraalisenä voimana. Mikäli olemme ratkaisseet menestyksellisesti ja ratkaisemme edelleenkin yhtä menestyksellisesti ensimmäistä ja yksinkertaisinta tehtävää — riistäjien nujertamista, riistäjien, jotka pyrkivät suorastaan pyyhkäisemään olemattomiin Neuvostovallan, sikäli tulee ratkaistavaksi toinen vaikeampi tehtävä — on järjestettävä proletariaatin voimat, opittava hyviksi organisaattoreiksi. Työtoiminta tulee järjestää uudella tavalla, luoda uudet työhön mukaanvetämisen

ja työkuriin alistamisen muodot. Kapitalismikin ratkoi vuosikymmeniä tätä tehtävää. Tässä suhteessa tehdään usein mitä törkeimpiä virheitä. Vastustajiemme joukossa on paljon sellaisia, jotka eivät lainkaan ymmärrä tätä kysymystä. He julistivat meidät utopisteiksi, kun sanoimme, että valta voidaan vallata. Toisaalta he vaativat meitä saamaan työtoiminnan järjestelyssä muutamassa kuukaudessa tuloksia, joihin vaaditaan vuosikausia. Se on järjetöntä. Tietyissä poliittisissa oloissa valta voidaan säilyttää työläisten innostuksen voimalla, vaikka kenties koko maailma olisi vastaan. Olemme sen todistaneet. Mutta yhteiskunnallisen kurin uusien muotojen luominen vaatii vuosikymmeniä. Kapitalismikin tarvitsi monia vuosikymmeniä vanhan järjestelmän uudistamiseen. Kun meiltä vaaditaan ja kun työläisille ja talonpojille uskotellaan, että me voimme järjestää työtoiminnan lyhyessä ajassa uudella tavalla, niin se on teoreettisesti aivan järjetöntä.

Eikä ainoastaan järjetöntä, vaan vieläpä äärettömän vahingollistakin, sillä siten estetään työläiset käsittämästä selvästi, mikä ero on uusien ja vanhojen tehtävien välillä. Uutena tehtävänä on teollisuuden ja ensi kädessä omien voimiemme järjestäminen, mutta järjestämisessä me olemme heikkoja, kaikkia kehittyneitä kansoja heikompia. Sitä taitoa kehittää koneellinen suurteollisuus. Mitään muuta aineellista historiallista perustaa ei ole. Miljoonien ihmisten tuotannollinen työ etukäteen tehdyn suunnitelman mukaan koneellisen suurteollisuuden välinein — mitään muuta perustaa ei ole. Tässäkään eivät proletariaatin ja talonpoikaiston edut käy yhteen. Tässä alkaa vaikea taistelukausi,— taistelu talonpoikaistoa vastaan. Toisaalta meidän on todistettava talonpoikaistolle, ettei sillä ole muuta ulospääsyä: sen joko on kuljettava yhdessä työläisten kanssa, autettava proletariaattia tai joudutaan jälleen tilanherrain valtaan. Keskitietä ei ole, keskitie on menshevikeillä, se on kauttaaltaan kestämaton, se pettää kaikkialla, se pettää Saksassakin. Talonpoikaisjoukot eivät jaksa käsittää tätä teorian eivätkä II ja III Internationalen toiminnan tarkkailunkaan perusteella. Talonpoikaisjoukot — kymmenet miljoonat ihmiset — voivat käsittää tämän vain oman käytäntönsä, jokapäiväisen elämän perusteella. Talonpoikaisto saattoi käsittää Koltshakista ja Denikinistä saadun voiton. Se asetti havainnollisesti Koltshakin ja

Denikinin vastakohtaksi työväenluokan diktatuurin, siis sen, jolla talonpoikaistoa eniten peloteltiin ja jolla menshevikit ja eserrät koettavat vielä nytkin pelotella talonpoikaistoa. Mutta talonpoikaisto ei itse asiassa voinut eikä voi askarrella teorian parissa. Talonpoikaisjoukot näkevät, että menshevikit ja eserrät aina valehtelevat, talonpoikaisto näkee myös taistelun, jota me käymme keinottelua vastaan. On tunnustettava, että ottamalla oppia armeijamme poliittisista osastoista menshevikit ovat myös saavuttaneet agitaatiotyössään tiettyä menestystä. Talonpojat näkivät lipun, johon ei ollut kirjoitettu sanoja proletariaatin diktatuuri, vaan sanat perustava kokous, kansanvalta, „diktatuuri” sanaa he eivät nähneet, sitä sanaa he eivät ymmärtäneet. Mutta käytännön kokemuksesta he ymmärsivät Neuvostovaltan paremmaksi.

Nyt on edessämme toinen tehtävä — on vaikutettava moraalisesti talonpoikaistoon. Ja talonpoikaistoon nähden emme paljoakaan auta asiaa väkivaltakeinoilla. Tässä on kysymyksessä talonpoikaiston sisäinen taloudellinen rajankäynti. Kukistettuaan kapitalistit työläiset ovat taistelussa, kaksi vuotta jatkuneessa kansalaissodassa yhdistyneet, liittyneet tiiviisti yhteen. Talonpoikaisto sen sijaan hajaantuu sitä enemmän, mitä pitemmälle aika kuluu. Talonpojat eivät voi unohtaa tilanherroja eivätkä kapitalisteja, he muistavat nämä. Toisaalta taas nykyinen talonpoikaisto ei ole yhtenäistä, toisen osan edut eroavat toisen osan eduista. Talonpoikaisto ei ole yhteenliittynyttä. Eihän jokaisella talonpojalla ole elintarvikeylijäämää. Tässä suhteessa ei ole mitään tasa-arvoisuutta. Se on lörpöttelyä. Talonpoikaiston kahtiajakaminen ja ei-kulakkiainesten saaminen puolellemme, vaatii paljon aikaa. Taistelu muodostuu pitkäaikaiseksi ja siinä me tulemme käyttämään kaikkia voimavarojamme, kaikkia keinojamme. Mutta voittoa ei saavuteta pelkästään voimalla, vaan on käytettävä moraalisiakin keinoja. Tässä tulevatkin esille kaikki diktatorista valtaa ja yksilöllistä johtovaltaa koskevat kysymykset, jotka hyvin monista, joka tapauksessa voidaan sanoa varmasti — eräistä, tuntuvat nousseen esille vasta meidän eilispäiväisistä väittelyistämme. Mutta siinä erehdytään. Verratkaa vuoteen 1918. Mitään väittelyjä ei ollut.

Heti kun Saksan rauhan solmimisen jälkeen eteemme nousi kysymys, mihin on valtamme pohjattava, me

kommunistit vastasimme: on selitettävä, että Neuvostovaltan oloissa demokratismi ei ole ristiriidassa diktatuurin kanssa. Tämä oli vastenmielistä monille entisen Internationalen johtajille. Kautskykin moitti minua tästä.

Talonpojat ovat puolittain työtätekeviä, puolittain omistajia, ja talonpoikien saamiseksi puolellemme on oltava yksimielisiä, jokaisessa käytännön kysymyksessä kaikkien on toimittava yhtenä miehenä. Yksimielisyys ei saa olla korulause, symboli. Me vaadimme, että niin olisi käytännössä. Sodassa yksimielisyys ilmeni siten, että kun joku asetti henkilökohtaiset etunsa, kyläkuntansa, ryhmänsä edut yhteisiä etuja korkeammalle, hänet leimattiin etuilljaksi ja ammuttiin, ja tällaisiin ampumisiin oikeutti työväenluokan moraalinen tietoisuus siitä, että työväenluokan on saatava voitto. Noista ampumisista me puhuimme avoimesti, sanoimme, että emme salaa väkivallankäyttöä, sillä tiedämme, että vanhasta yhteiskunnasta ei päästä, jollei käytetä pakotuskeinoja proletariaatin takapajuisen osan suhteen. Juuri siinä ilmeni yksimielisyys. Tämä yksimielisyys olennoitui käytännössä jokaisen rintamakarkurin rangaistuksena, jokaisessa taistelussa, kamppailussa kommunistien kulkiessa eturiveissä esimerkkiä näyttäen. Nyt tehtävänä on koettaa rakentaa tätä yksimielisyyttä teollisuudessa ja maataloudessa. Meillä on tuhansien virstojen laajuinen alue, loputon määrä tehtaita. Te ymmärrätte, ettemme kykene rakentamaan sitä yksinomaan pakkotoimenpitein, te käsitätte, kuinka jättiläismäinen tehtävä on ratkaistavanamme, te käsitätte, mitä tämä yksimielisyys on. Se ei ole pelkästään tunnuslause. Tätä seikkaa on pohdittava, harkittava. Tämä tunnuslause vaatii meiltä aikaa-vievää jokapäiväistä työtä. Ottakaa vuosi 1918, jolloin näitä väittelyjä ei ollut ja jolloin jo osoitin, että yksilöllinen johtovalta on välttämätön, että neuvostoaatteen käytännöllisen toteuttamisen kannalta katsoen on yhden henkilön diktaattorivaltuudet tunnustettava välttämättömiksi. Kaikki puheet tasa-arvoisuudesta ovat jaarittelua. Me emme käy luokkataistelua tasa-arvoisuuden pohjalta. Proletariaatti voi voittaa vain siten. Se voi voittaa, koska sen riveissä on satoja tuhansia kurinalaisia ihmisiä, jotka ovat yksimielisiä, se voi voittaa talonpoikaiston taloudellisen pirstoutuneisuuden, talonpoikaiston, jolla ei ole sitä yhteistä perustaa, joka yhdistää proletariaatin tehtäissa

ja kaupungeissa. Talonpoikaisto on hajanainen taloudellisesti. Se koostuu osaksi omistajista ja osaksi työtätekevästä talonpojista. Omistus vetää sitä kapitalismin puoleen: „Mitä edullisemmin myyn, sitä parempi”. „Jos on nälänhätä, niin sitä kalliimmasta myyn”. Mutta työtätekevä talonpoika tietää, että tilanherra riisti häntä, ja tästä riistosta hänet vapautti työläinen. Tässä on käynnissä talonpojan kahden minän välinen taistelu, joka juontuu talonpoikaiston taloudellisesta asemasta. Nämä kaksi minää on erotettava toisistaan. Me voitamme vain siinä tapauksessa, kun noudatamme varmaa linjaa. Kaikki työtätekevät ovat meistä aina työtätekeviä. Mutta mitä tulee omistajatalonpoikiin, niin heitä vastaan meidän on taisteltava. Paitsi sitä, että he ovat eripuraisia keskenään, he ovat vielä valistumattomiakin. „Kansainliiton” herrat eivät, jumalan kiitos, ole valistumattomia, he lienevät valistuneempia kuin menshevikkimme ja eserrämme, mutta mitä siellä silti tehdään? Japani ylistää „Kansainliittoa”, mutta yrittää samalla kampata Amerikan j.n.e.

Kaikki ne tappelevat keskenään, mutta me olemme yhtenäisiä, ja siksi kaikkien maiden työläiset siirtyvätkin puolellemme. Kun kerran olemme kyenneet lyömään niinkin valistuneet, harjaantuneet ja rikkaat herrat kuin kansainvälisen politiikan johtajat, joilla on tykkeitä ja panssarilaivoja sata kertaa enemmän kuin meillä, niin olisi naurettavaa luulla, ettemme kykene ratkaisemaan talonpoikaiskysymystä. Tässä suhteessa voitto saavutetaan kurinalaisuudella, uskollisuudella ja yksimielisyydellä. Satojen ja kymmenien tuhansien tahdon ilmaisijana voi olla yksi henkilö. Tämä yhteinen tahto muovautuu neuvostojen tietä. Maailman ainoassakaan valtiossa ei ole ollut niin paljon talonpoikien ja työläisten edustajakokouksia kuin niitä on ollut meillä. Siten me kehitämme tietoisuutta. Yksikään valtio ei ole voinut 200 vuodessa antaa sitä, minkä antaa Neuvostoperustuslaki. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Otta-
kaamme vaikkapa edustajakokousten lukumäärä — yksikään valtio ei ole sata vuotta jatkuneen demokratismien aikana kutsunut koolle yhtä paljon kokouksia, ja juuri tällä tavalla me laadimme yhteiset päätökset ja luomme yksimielisyyden.

Neuvostoperustuslakimme, Neuvostovaltamme rakentuu tälle mitä laajimmalle pohjalle. Tästä seuraa, että

Neuvostovallan päätökset ovat ennen näkemättömän arvovaltaisia, niille antavat voimaa työläiset ja talonpojat. Mutta se ei meille riitä. Me olemme materialisteja emmekä tyydy pelkkään arvovaltaan. Ei, tehkää hyvin ja toteutakaa tämä käytännössä. Me huomaamme, että yliotteen saavat vanhat porvarilliset valtoimet voimat, ne ovat meitä voimakkaampia — tämä meidän on tunnustettava suoraan. Vanha pikkuporvarillinen tottumus isännöidä yksikseen ja lujittaa vapaakauppaa — kaikki se on meitä voimakkaampaa.

Kapitalismi synnytti ammattiliitot uuden luokan kehityskeinona. Luokka on käsite, joka muodostuu taistelun ja kehityksen kulussa. Ei ole olemassa mitään muuria erottamassa luokkia toisistaan. Työläisiä ja talonpoikia ei ole erottamassa toisistaan Kiinan muuri. Miten ihminen on oppinut yhdistymään? Ensiksi ammattikunnissa, sittemmin ammatin mukaan. Kun proletariaatti muodostui luokaksi, siitä tuli sikäli voimakas, että se otti haltuunsa koko valtiokoneiston, julisti sodan koko maailmalle ja saavutti siinä voiton. Ammattikunnat ja ammattialat alkavat tällöin jo käydä aikansaeläneiksi asioiksi. Kapitalisminkin aikana oli kausi, jolloin proletaarien yhdistyminen tapahtui ammattikunnittain ja ammattialoittain. Silloin se oli edistysellinen ilmiö. Proletariaatti ei voinut muutoin liittyä yhteen. On järjetöntä sanoa, että proletariaatti pystyi heti yhdistymään luokaksi. Tämä yhdistyminen saattaa jatkaa vuosikymmeniä. Kukaan ei ole taistellut näitä lyhytnäköisiä lahkolaishenkisiä katsantokantoja vastaan kiihkeämmin kuin Marx. Proletariaatti kehittyy luokaksi kapitalismin oloissa, ja kun koittaa sopiva hetki vallankumouksen suorittamista varten, se ottaa valtiiovallan käsiinsä. Silloin kaikki ammattikunnat ja ammattialat osoittautuvat aikansaeläneiksi, ne esittävät jo taantumuksellista osaa, ne vetävät taaksepäin, ei siksi, että niissä toimisi jonkinlaisia huonoja ihmisiä, vaan siksi, että huonot ihmiset ja kommunismin vastustajat löytävät niistä maaperää propagandalleen. Meitä ympäröi pikkuporvaristo, joka elvyttää henkiin vapaakauppaa ja kapitalismia. Karl Marx taisteli eniten vanhaa utooppista sosialismia vastaan ja vaati noudattamaan tieteellistä katsantokantaa, joka osoittaa, että luokka kehittyy luokkataistelussa ja luokkaa on autettava kypsymään. Sama Marx kävi taistelua niitä

työväenluokan johtajia vastaan, jotka tekivät virheitä. Vuonna 1872 Liittoneuvosto hyväksyi päätöslauselman, jossa Marxia moitittiin siitä, että hän oli sanonut englantilaisia johtajia porvariston lahjomiksi. Marx ei tietenkään tarkoittanut tällä sitä, että ne ja ne henkilöt ovat pettureita. Se on pötyä. Hän tarkoitti sillä työläisten tietyn osan ja porvariston välistä liittoa. Porvaristo tukee välillisesti ja välittömästi tätä osaa työläisistä. Lahjominen ilmeneekin juuri siinä.

Edustajiensa saamisessa valituksi parlamentteihin — tässä suhteessa Englannin porvaristo on saanut aikaan ihmeitä, se on kulkenut toisten edellä. Marx ja Engels paljastivat porvaristoa vuodesta 1852 vuoteen 1892, 40 vuoden ajan, mutta porvaristohan tekee siten kaikissa maissa. Kaikkialla maailmassa ammattiliittojen muuttuminen orjan osan esittäjästä rakentajan osan esittäjäksi merkitsee murrosta. Me olemme olleet olemassa kaksi vuotta ja mitä se on merkinnyt? Nykyään se merkitsee työväenluokan suurempaa nälänhätää. Vuosina 1918 ja 1919 valtion teollisuustyöläiset saivat kukin vain 7 puutaa viljaa, jota vastoin viljarikkaiden kuvernementtien talonpojat — 17 puutaa. Tsaarin aikana talonpojalla oli parhaassa tapauksessa 16 puutaa, mutta meidän valtamme aikana hänellä on 17 puutaa. Siitä on olemassa tilastollista todistusaineistoa. Proletariaatti näki kaksi vuotta nälkää, mutta tämä nälänhätä osoitti sen, että työläinen on valmis uhraamaan henkensäkin eikä ainoastaan ammattikuntansa intressejä. Kaksi vuotta proletariaatti on jaksanut kestää nälkää, sillä kaikki työtätekevät ovat tukeneet sitä moraalisesti, ja se on osoittanut tätä itseuhrautuvaisuutta siksi, että työläisten ja talonpoikien valta voitaisi. Tosin työläisten ammatillinen jako on edelleenkin olemassa, ja on paljon sellaisia ammatteja, joita kapitalistit tarvitsivat, mutta me emme tarvitse. Ja me tiedämme, että näiden ammattialojen työläiset näkevät nälkää muita enemmän. Toisin ei voi olla. Kapitalismi on murskattu, mutta sosialismia ei ole vielä rakennettu, ja sitä tullaan rakentamaan vielä kauan. Tässä suhteessa me joudumme tekemisiin kaikenlaisten väärinkäsitysten kanssa, jotka eivät ole satunnaisia, vaan tulos siitä, että ammattiliittojen historiallisena osana on ollut toimia ammattikunnallisen yhteenliittämisen välikappaleena kapitalismin aikana ja valtiiovallan vallanneiden

työläisten luokkayhdistymisen välineenä. Nämä työläiset ovat valmiit uhraamaan kaikkensa, he luovat kurinalaisuuden, joka pakottaa sanomaan ja hämäästi tuntemaan, että luokkaintressit ovat ammattikunnallisten intressien yläpuolella. Niitä työläisiä, jotka eivät kykene samanlaiseen uhrautuvaisuuteen, me pidämme etuilijoina, ja karkotamme heidät proletaariperheestä.

Tällainen on yleensä otettuna se työkuria ja yksilöllistä johtovaltaa koskeva peruskysymys, jota puolueen edustajakokous käsitteli. Tällainen on puolueen edustajakokouksen päätösten sisältö; nämä päätökset te kaikki tunnette ja erikoiset selostajat tulevat kertomaan niistä seikkaperäisemmin. Niiden sisältö on se, että työväenluokka on kasvanut ja varttunut; se on ottanut vallan käsiinsä ja taistelee koko porvarillista maailmaa vastaan ja taistelu käy yhä vaikeammaksi. Sodassa oli helpompi taistella. Nyt on tehtävä organisaatiotyötä, moraalista kasvatustyötä. Lukumäärältään Venäjän proletariaatti ei ole nyt kovinkaan suuri. Sen rivit ovat sodan aikana harvenneet. Saavuttamiemme voittojen takia meidän on nyt vaikeampi hallita maatamme. Niin ammattiyhdistysmiesten kuin työläisjoukkojenkin on se käsitettävä. Kun puhumme diktatuurista, niin se ei ole sentralistien päähänpisto. Neuvosto-Venäjän alue on valtaamiemme alueiden vuoksi huomattavasti laajentunut. Me olemme voittaneet takaisin Siperian, Donin ja Kubanin. Prosenttimääräisesti siellä on proletariaattia mitättömän vähän, vähemmän kuin meillä täällä. Velvollisuutemme on mennä suoraan työläisen luo ja sanoa hänelle avoimesti, että toimintaolot ovat tulleet vaikeammiksi. Tarvitaan parempaa kurinalaisuutta, suurempaa yksilöllistä johtovaltaa ja diktatuuria. Muutoin ei voida edes haaveilla suuresta voitosta. Meillä on kolmimiljoonainen järjestynyt armeija. 600.000 kommunistin, puolueen jäsenen tulee olla sen etujoukkona.

Mutta on ymmärrettävä, että voiton saamista varten meillä ei ole muuta armeijaa kuin 600.000 kommunistia ja 3.000.000 ammattiliiton jäsentä. Talonpoikais- ja kulakkiväestön asuman alueen liittäminen vaatii proletaareilta uusia voimainponnistuksia. Proletaaristen ja ei-proletaaristen joukkojen ja niiden sosiaalisten ja luokkaintressien suuruussuhde on nyt meillä toinen. Pelkällä väkivallalla ei saada nyt mitään aikaan. Tarvitaan ehdottomasti organi-

saatiota ja moraalista arvovaltaa. Tästä johtuu se ehdoton vakaumuksemme, jonka esitimme puolueen edustajakokouksessa ja jota pidän velvollisuutenani puolustaa. Tärkein ohjelauseemme on: enemmän ja lähemmäksi yksilöllistä johtovaltaa, tiukempi työkuri, on ryhdistädyttävä, toimittava sotilaallisen päättäväisesti, lujamielisesti ja uhrautuvaisesti; jättäen syrjään ryhmä- ja ammattikunta-intressit ja uhraten kaikki yksilölliset intressit! Muussa tapauksessa emme kykene voittamaan. Mutta jos me toteutamme tämän puolueen päätöksen elämässä, jos toteutamme sen yhtenä miehenä kolmimiljoonaisen työläisjoukon avulla ja edelleen kymmenien miljoonien talonpoikien avulla, jotka alkavat tuntea niiden ihmisten moraalisen arvovallan ja voiman, jotka ovat uhranneet kaikkensa sosialismin voitolle, niin silloin meistä tulee ehdottomasti ja lopullisesti voittamattomia. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*„Ammattiliittojen
III yleisvenäläisen edustajakokouksen
bulletini” № 2,
huhtikuun 8 pnä 1920*

*Julkaistaan v. 1921 ilmestyneen
kirjan „Ammattiliittojen kolmas
yleisvenäläinen edustajakokous.
Pikakirjoitusseloste” tekstistä,
joka on tarkistettu „Bulletinin”
tekstiin mukaan*